

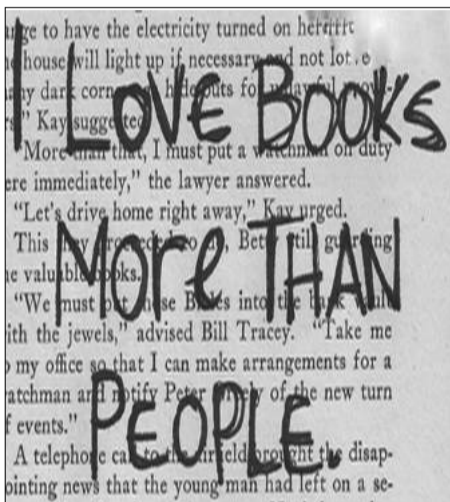
DIALOG

studentesc brâncovenesc

Pitești, Calea Bascovului nr. 2A,
tel.: +40 248 21 26 27

Râmnicu Vâlcea, Str. Nicolae
Balcescu nr. 39,
tel.: +40 250 73 91 22

Braila, Str. Rubinelor nr. 16 - 18,
tel.: +40 239 61 33 08

Conferința Internațională "Knowledge Economy – Challenges of the 21st Century. Perspectives on 2020. Europe, where to?"

Să citim cărți!

Pagina 2

**Coeficientul de
intelență (IQ)**

Pagina 3

**Continuare
Conferința
Internațională**

Pagina 4

În perioada 6 – 7 noiembrie 2014, Universitatea Constantin Brâncoveanu din Pitești a organizat cea de-a doua ediție a Conferinței internaționale "Knowledge Economy – Challenges of the 21st Century. Perspectives on 2020. Europe, where to?"

Partenerii UCB în organizarea acestui eveniment sau fost: Institutul Regiunilor din Europa, Institutul Superior de Contabilitate și Administrație din Porto (ISCAP), Consiliul Județean Argeș, Primăria Municipiului Pitești și Prefectura Județului Argeș.

La prezidiul evenimentului, alături de prof. univ. dr. Ovidiu Puiu, Rectorul Universității Constantin Brâncoveanu, au luat loc prof. univ. dr. Anabela Mesquita, vicepreședinte ISCAP, lect. dr. Mihai Oprescu, prefectul Județului Argeș, prof. Dumitru Tudosoiu, inspector general ISJ Argeș, conf. univ. dr. Sebastian Ene, prorector cercetare Universitatea Constantin Brâncoveanu.

În deschiderea conferinței, domnul rector, prof. univ. dr. Ovidiu Puiu a transmis mesajul domniei sale tuturor celor prezenți: „Deschid cu bucurie cea de-a doua ediție a conferinței internaționale "Knowledge Economy – Challenges of the 21th century" cu o temă cred eu de mare interes pentru toți cei de față: Europa 2020: Încotro?"

2014 este un an de răscruce pentru Europa, mai ales dacă ne gândim la faptul că la Bruxelles s-a instalat o nouă echipă care are de răspuns la întrebări de importanță crucială:

Cum rezolvăm criza locurilor de muncă, în special în cazul tinerilor?

Cum răspundem provocărilor energetice, în special în contextul relațiilor încordate cu Rusia?

Cum creștem competitivitatea economiei europene în raport cu SUA, Japonia, China și țările emergente?

Cum rezolvăm problemele imigrației și emigrației? ș.a.

Toate acestea sunt, de fapt, teme-cheie ale Agendei Europa 2020 și cred că aducerea lor în discuție astăzi la UCB este mai mult decât binevenită.

2014 este un an de răscruce și pentru România, nu doar prin prisma alegerilor prezidențiale, cât mai ales prin prisma faptului că începem un nou ciclu financiar pentru atragerea fondurilor europene 2014-2020 și a cred că a venit timpul să începem cu dreptul, pentru că am avut suficient timp în care să ne reglăm pașii și să învățăm din lecțiile trecutului. Îmi exprim speranța că discuțiile de astăzi vor aduce soluții și idei în această direcție de care depinde viitorul României.

2014 este un an special și pentru UCB, este anul Brâncoveanu, anul în care se străduim să promovăm, mai bine ca niciodată, spiritul românesc și să susținem valorile noastre naționale. În acest context, în numele întregii comunități academice a UCB, dați-mi voie să vă mulțumesc pentru că ați răspuns invitației noastre de a așeza în prim plan, pentru două zile, probleme care privesc interesul național în context european și nu numai."

Consiliul științific al conferinței a adus laolaltă personalități marcante din comunitatea academică din țară și din străinătate, dintre care amintim: Dr. Franz Schausberger Președintele Institutului Regiunilor Europene, prof. univ. dr. Anabela Mesquita Vicepreședinte ISCAP, prof. univ. dr. Lucian Albu – Membru al Academiei Române, Director, Institutul de Prognoză Economică,

prof. univ. dr. Dr. HC Valeriu Ioan Franc – Director General Adjunct, Institutul Național de Cercetări Economice, prof. univ. dr. Pavel Năstase – Rector, Academia de Studii Economice și, din partea gazdelor, prof. univ.

dr. Alexandru Puiu – Rectorul fondator al UCB și prof. univ. dr. Ovidiu Puiu – Rectorul Universității Constantin Brâncoveanu.

continuare în pagina 4

Să iubim cărțile!

Motto: „Citim ca să punem întrebări”
(Franz Kafka)

Ideea abordării în serial a unui subiect referitor la cărți și lectură a pornit de la faptul că fiecare dintre noi trăim într-o societate complexă, cu provocări și dileme existențiale majore, dintre care cea care privește relația dintre dezvoltarea profesională și cea personală mi se pare a fi cea mai relevantă pentru zilele noastre. În urma observațiilor culese de-a lungul timpului asupra prefacerilor valorilor și atitudinilor fiecărei generații de tineri, aș putea să afirm că, de fapt, dragi studenți, într-o formă sau alta, cu toții vă doriți să fiți oameni compleți și complecși, numai că aveți nevoie atât de repere cât și de sprijinul celor ce contribuie la desăvârșirea și șlefuirea voastră.

Într-adevăr, sunteți o generație născută și căreia îi este dat să trăiască în această lume fabuloasă a e-mailurilor, dar poate sunteți curioși să vi se povestească și despre farmecul irezistibil al unei corespondențe cu scris de mână, cu plicuri frumoase și hârtie bine aleasă. Aceași lume a internetului ar trebui să nu ne facă să uităm de rezistența eroică a anticariatelor, a edițiilor princeps, a ex libris-urilor și a bibliofiliei. Dragi studenți, este bine ca toate acestea să fie lăsate să conviețuiască, pentru că numai așa vom putea beneficia de puterea transformării în bine atât a minților cât și a sufletelor noastre. Fie că este vorba despre cititul pentru plăcere sau cunoaștere, avem nevoie de exercițiu permanent în primul rând pentru a fi noi înșine, dar și pentru a avea acces la memoria colectivă a umanității, storcând din fiecare idee ultima picătură de semnificații.

Dintotdeauna, drumul către o carte bună a fost sinonim cu o mai profundă înțelegere a vieții, iar, pe măsură ce ne lăsăm subjugăți de acest fascinant viciu permis, vom ajunge să căpătăm un puls interior al lecturii, iar fiecare carte citită ajunge să fie un punct de legătură cu sursa de viață a fiecăruia dintre noi, bineînțeles, în funcție de acumulările și experiențele momentului.

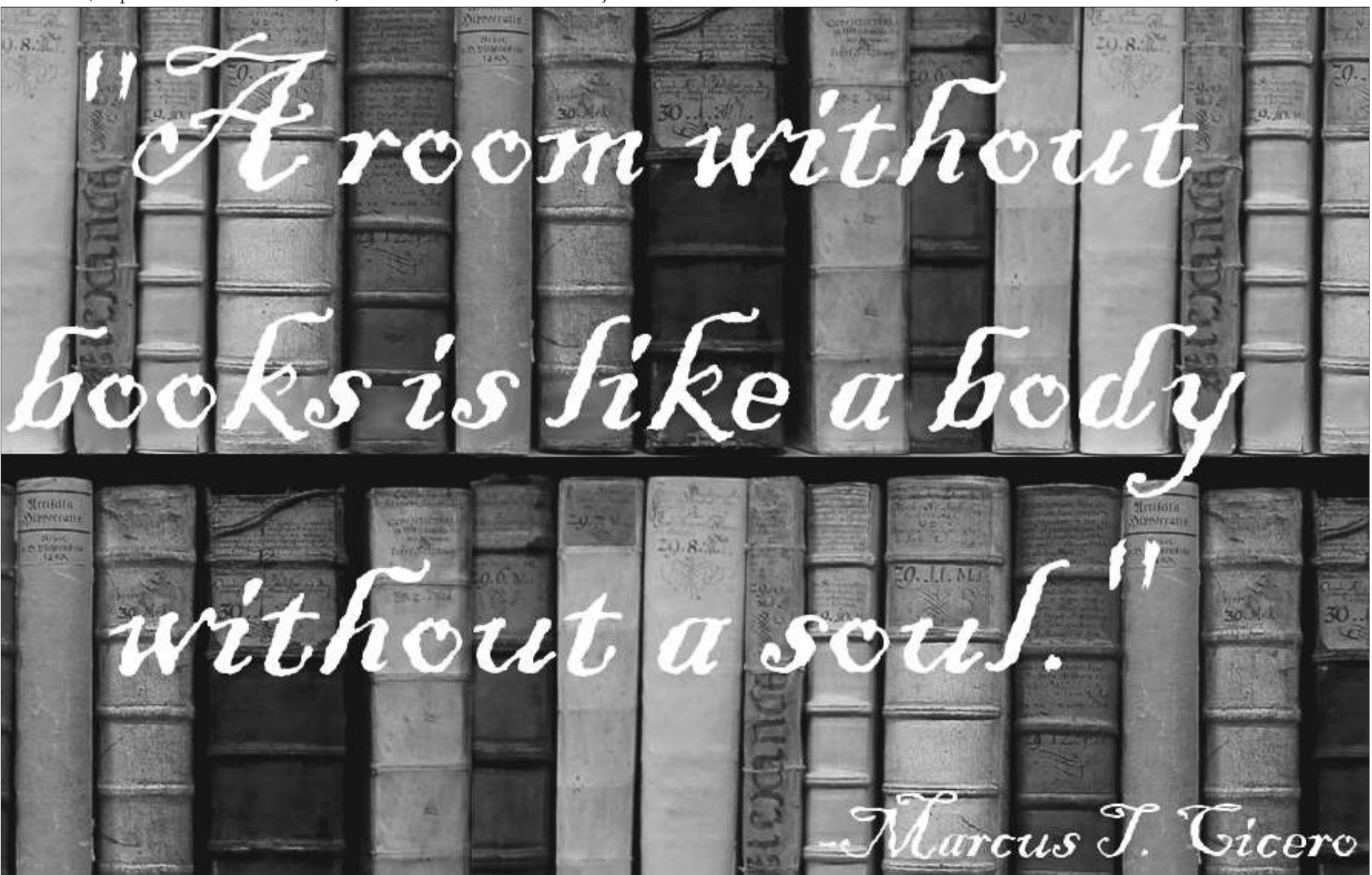
Variantele de-a citi sunt multiple, ele țin de personalitatea, de puterea de înțelegere, de prioritățile și, de ce nu, de interesele fiecăruia. Citind cu voce tare sau în tăcere, la masă, în fotoliu, pe terasă, ne trezim că ajungem să deținem capacitatea de-a purta în minte o bibliotecă personală de cuvinte pe care le utilizăm și le adaptăm la context, aceasta constituindu-se în aptitudini uluitoare care nu ne vor trăda niciodată. Și totuși, pentru ca aceste aptitudini să poată fi dobândite, după cum este bine cunoscut, fiecare cititor are nevoie să învețe lucruri

de bază, începând cu recunoașterea semnelor obișnuite prin care o societate a ales să comunice și continuând cu metodele de discernere și diseminare a informațiilor, semnificațiilor și trăirilor pe care ni le dorim pentru progresul nostru intelectual și spiritual.

Actul lecturii mai poate fi considerat și unul dintre lucrurile aparent mărunte, care ne întrețin fericirea și bucuria vieții, deoarece stabilește relații fizice în care toate simțurile au un rol: ochii disting cuvintele de pe pagini, urechile se fac ecoul semnelor citite, nasul simte mirosul familiar de hârtie, degetele mângâie pagina aspră sau fină. Cititorii cu adevărat pasionați nu doresc să împartă toate acestea, iar, în cazul cărților, proprietatea materială devine câteodată sinonimă cu un simț al înțelegerii, cu acel compromis legitim între verbele «a fi» și «a avea». Ajungem să simțim că toate volumele pe care le avem sunt cele pe care le cunoaștem, de parcă posesia ar fi în bibliotecă, iar o privire aruncată asupra cotoarelor cărților pe care le știm ale noastre și care se aliniază ascultătoare pe pereții încăperii, ne îndeamnă să dorim să ne vorbească nouă și numai nouă la simpla întoarcere a paginii. Toate acestea sunt legate de faptul că frumusețile cărților există pentru a fi atinse, că ele au trup și suflet, că ne așează în fața unei adevărate comori, iar a vorbi despre conviețuirea om-carte ține, de fapt, de normalitatea autentică a vieții.

Pe de altă parte, istoria umanității ne spune că, încă din cele mai vechi timpuri, cititul nu a fost pentru supuși o cale imediată spre libertate ci, mai degrabă, un mijloc de acces la unul dintre puternicele instrumente ale opresorilor ei: cartea. Toate popoarele au crezut cu fermitate în puterea cuvântului scris, o lume întreagă fiind conștientă de faptul că cititul este o forță care nu necesită mai mult de câteva cuvinte pentru a deveni irezistibil. Cu atât mai mult, în zilele noastre, când metodele de manipulare sunt mult mai sofisticate și mai subtile, cititul se dovedește a fi un anticorp esențial pentru mințile, conștiințele și sufletele noastre, care ne ajută să construim o viață frumoasă și demnă.

Conf. univ. dr. Mihaela Duțu

Coeficientul de inteligență (IQ)

Coeficientul de inteligență (IQ) este o determinare a nivelului inteligenței asociată vârstei și este descris ca fiind vârsta mentală x 100. Termenul „coeficient” se referă la rezultatul împărțirii a două cantități, iar una dintre definițiile inteligenței este abilitatea mentală sau iuțea minții.

Testele asociate se bazează pe considerația că fiecare persoană are propria capacitate generală a minții. Aceasta determină cât de eficient rezolvăm situațiile pe măsură ce apar și felul în care putem profita în mod rațional de pe urma experiențelor personale. Capacitatea aceasta a minții variază cantitativ de la o persoană la alta și pe ea încearcă să o determine testele de inteligență (IQ).

În general, testele constau dintr-o succesiune de sarcini gradate, care au fost standardizate prin folosirea unei mulțimi reprezentative de indivizi. O asemenea procedură stabilește IQ mediu ca având valoarea 100.

Testele IQ fac parte din așa-numita „testare psihometrică”, ce poate examina aproape orice aspect al structurii raționale sau emoționale umane, incluzând personalitatea, atitudinea și inteligența.

Testele psihometrice sunt instrumente utilizate, în esență, pentru evaluarea minții; în limba engleză din care derivă termenul „psihometric”, „metric” înseamnă măsură, iar „psiho-” se referă la minte. Există două tipuri de teste psiho-metrice care sunt folosite, de obicei, în tandem: testele de aptitudini, care evaluează talentele, și chestionarele de personalitate, care evaluează caracterul și personalitatea.

Spre deosebire de competențele specifice, testele de inteligență sunt examinări standard concepute pentru a măsura inteligența umană în mod independent de realizări. Există câteva tipuri diferite de teste de inteligență, de exemplu Cattell, Stanford-Binet și Wechsler, fiecare cu propria sa scară diferită de evaluare.

Testul Stanford-Binet abundă în întrebări care implică abilitățile verbale și este larg utilizat în SUA, pe când scara Wechsler constă din două sub-scări separate, fiecare cu propria sa valoare IQ.

În general, susținătorii testelor IQ sunt de acord că IQ-ul unei persoane este influențat de ereditate și se dezvoltă constant până în jurul vârstei de 13 ani, după care încetinește, pentru ca după vârsta de 18 ani evoluția să fie foarte redusă sau inexistentă. Se mai acceptă de asemenea că saltul cel mai evident al IQ-ului unei persoane are loc la începutul copilăriei și apar permanent teorii despre diverși factori care pot influența IQ-ul; de exemplu, după cercetări recent desfășurate în Japonia, s-a afirmat că acei copii care au jucat pe calculator jocuri ce implică un grad înalt de dexteritate și agilitate mentală au obținut valori IQ mai mari.

Testele IQ sunt standardizate după ce au fost susținute de mii de oameni și s-a stabilit un IQ mediu (100); punctajele obținute în funcție de această medie sunt folosite pentru determinarea valorii IQ a subiectului.

$$\frac{\text{varsta mentala (12)}}{\text{varsta fizica (10)}} \times 100 = 120 \text{ IQ}$$

Pentru că IQ-ul unei persoane se îmbunătățește în foarte mică măsură sau chiar deloc după vârsta de 18 ani, metoda calculării IQ-ului pentru copii diferă de metoda utilizată pentru adulți.

La măsurarea IQ-ului unui copil, subiectul va încerca să rezolve un test IQ care a fost standardizat cu un punctaj mediu înregistrat pentru fiecare grup de vârstă. Astfel, un copil de 10 ani care a obținut rezultatele așteptate din partea unui copil de 12 ani va avea un IQ de 120, calculat în modul următor:

Adulții trebuie evaluați pe baza unui test IQ al cărui punctaj mediu este 100 și rezultatele lor vor fi gradate deasupra și dedesubtul acestei medii, potrivit punctajelor înregistrate. Pentru a fi validat, un test trebuie să fi fost susținut de aproximativ 20.000

de oameni și rezultatele trebuie corelate înainte de a oferi evaluarea corectă a IQ-ului unui individ.

La fel ca majoritatea distribuțiilor naturale, distribuția IQ-ului are forma unei curbe de tip clopot. Pe scara Stanford-Binet, jumătate din populație are IQ-ul între 90 și 110, dintre aceștia jumătate fiind peste 100 și jumătate sub 100; 25% din populație are punctaje peste 110; 11 % - peste 120; 3% - peste 130 și 0,6% - peste 140. La cealaltă extremitate a scării există același tip de distribuție.

Cele mai vechi tentative cunoscute de clasificare a oamenilor în funcție de inteligență datează din vremea sistemului mandarin din China, în jurul anului 500 î.H., când studierea operelor lui Confucius le permitea candidaților încununați de succes să intre în serviciile publice. Primii 1% dintre candidați aveau avans în etapa următoare în care se întreceau iarăși între ei și procedura se repeta în etapa finală a selecției. În felul acesta, candidații aleși făceau parte din primii 1% ai primilor 1 % ai primilor 1 %.

Cea dintâi încercare de determinare științifică a diferenței între abilitățile mentale ale indivizilor i-a aparținut lui Sir Francis Galton în secolul al XIX-lea, care a încercat să arate că mintea omenească poate fi „cartografiată” în mod sistematic în diverse dimensiuni.

Primul test modern de inteligență a fost conceput în 1905 de către psihologii francezi Alfred Binet și Theodore Simon, care au primit din partea guvernului francez sarcina de a realiza teste prin care să se asigure că niciunui copil nu i se va refuza admiterea în sistemul școlar parizian fără un examen oficial. Cei doi psihologi au conceput un test format din 30 de elemente, care cuprindea tipuri diferite de probleme.

În anul 1916, psihologul american Lewis Terman a revizuit scara Stanford-Binet, pentru a oferi standarde de comparare pentru americanii cuprinși între vârsta de 3 ani și maturitate; atunci a fost adăugat conceptul raportului dintre vârsta mentală și cea fizică, înmulțit cu 100. Terman a inventat sintagma „coeficient de inteligență” și a conceput testul de inteligență Stanford-Binet de determinare a IQ-ului, după ce s-a alăturat Universității Stanford în calitate de profesor de educație. Testul Stanford-Binet a fost revizuit în anii 1937 și 1960 și rămâne și în prezent unul dintre testele de inteligență cel mai des utilizate.

La mijlocul secolului al XIX-lea, psihologii foloseau teste pline de informații pentru a evalua inteligența subiecților lor și ulterior au introdus în aprecierea rezultatelor conceptul de viteză mentală. În jurul anului 1930, Fumeaux a demonstrat existența reală a unei relații între forță, prin care definea dificultatea absolută a unei probleme, și viteză, prin care înțelegea timpul de rezolvare necesar unei persoane. Crescând dificultatea cu 30%, se dubla timpul de rezolvare necesar, dar o creștere cu 60% ducea la un timp de rezolvare de cinci ori mai mare.

Prima testare IQ pe scară mare a fost efectuată de armata americană în timpul Primului Război Mondial. Au apărut după aceea testele de personalitate sau de caracter, iar în anii 1920 și 1930 studiile au început să definească mai precis conceptul general de inteligență. De aici a rezultat recunoașterea inteligenței fluide și cristalizate; inteligența fluidă era măsurată prin referințe la elemente spațiale, ca diagrame, desene sau jaloane, pe când inteligența cristalizată era măsurată prin capacități lingvistice și numerice.

Există multe tipuri diferite de teste de inteligență, dar în mod uzual un test IQ poate consta din trei secțiuni, fiecare evaluând alt talent - de obicei interpretări de tip verbal, numeric și spațial.

Deși s-a acceptat că IQ-ul este ereditar și rămâne constant pe durata vieții, și de aceea este imposibil să-i îmbunătățești valoarea actuală, o slăbiciune a acestui gen de testare este posibilitatea de a vă îmbunătăți rezultatele la testele IQ, exersând cu multe tipuri diferite de întrebări și învățând să recunoașteți temele recurente.

Trebuie subliniat că o persoană care obține rezultate bune la testele IQ nu va excela în mod obligatoriu la teste/examenele din școli și facultăți, indiferent cât ar fi ea de logică și de iute în gândire. Motivația și dedicația sunt adesea mai importante decât un IQ mare. Pentru a obține punctaje mari la un examen, sunt necesare capacitatea de concentrare asupra unui singur subiect, înțelegerea subiectului și trecerea minuțioasă în revistă în vederea memorării de date. O persoană cu IQ mare are frecvent dificultăți de a proceda în felul acesta, din cauza minții sale hiperactive și iscoditoare, care nu se poate concentra mult timp asupra unui singur subiect și care dorește permanent diversificarea. O asemenea persoană va trebui să aplice o autodisciplină strictă pentru a promova un examen în școală sau facultate, dar dacă este capabilă de această autodisciplină, va obține probabil rezultate excelente.

(Preluat după Philip Carter, „Cartea completă a testelor de inteligență – 500 de exerciții pentru a vă îmbunătăți și spori puterea minții”, Editura Meteor Press, București, 2005 – traducere și adaptare Mihai-Dan Pavelescu)

Notă: Cei interesați pot găsi în capitolele acestei cărți multe teste care le vor oferi ocazia să se autotesteze în zone diferite de activitate cerebrală și să-și identifice punctele tari și slabe în zone specifice de inteligență.

Conferința "Knowledge Economy – Challenges of the 21st Century" în cifre

Conferința "Knowledge Economy – Challenges of the 21st Century. „Perspectives on 2020. Europe, where to?” în cifre:

Peste 110 lucrări acceptate în 6 secțiuni:

1. Politici și strategii de dezvoltare regională
2. Politici financiare, contabile și guvernanta corporativă
3. Drept European și politici publice
4. Management strategic și antreprenoriat
5. Marketing și Turism
6. Politici și strategii educaționale

Peste 150 de autori de la universități din Portugalia, Slovenia și România, dintre care:

ASE București, Universitatea Al. I. Cuza din Iași, Universitatea din Craiova, Universitatea din Pitești, Universitatea Stefan cel Mare din Suceava, Universitatea Ovidius din Constanța, Universitatea Valahia din Targoviște, Universitatea Spiru Haret din București, Universitatea din Oradea și nu în ultimul rând institute naționale ale Academiei Române: Institutul de Prognoză Economică, Institutul Național de Cercetări Economice și Institutul de Economie Mondială.

Prima zi a conferinței a fost dedicată exclusiv prezentării lucrărilor în plen și pe secțiuni, pentru ca vineri, 7 noiembrie, să se desfășoare un workshop de cercetare științifică moderat de prof. univ. dr. Anabela Mesquita, care a propus un schimb de bune practici despre metodologia cercetării științifice și managementul centrelor de cercetare

Dimensiunea cercetării științifice a carierei Anabelei Mesquita cuprinde: editarea a numeroase cărți și publicarea unei serii de articole în reviste și în cadrul diferitelor conferințe naționale și internaționale. Alături de acestea, domnia sa a scris o carte despre ce înseamnă procesul de absolvire a unui masterat sau a unui program de doctorat, iar enumerarea poate continua. De aceea, ea a fost cea care a condus workshop-ul, care a avut structură dinamică și a implicat un nivel ridicat de interacțiune între moderator și public.

La finalul întâlnirii, s-au tras concluzii, s-au pus întrebări, iar toți participanții au menționat faptul că această întâlnire s-a dovedit a fi extrem de utilă pentru ei.

Putem să apreciem că workshop-ul a fost un real succes și că reprezintă piatra de temelie pentru viitoarele activități destinate cercetării academice organizate de către Universitatea Constantin Brâncoveanu.

